

Psáno pro všechny tuláky a trampy

Q R B I S

T R A M P U S

A K T U A L I T S

= vydání R =

OBČASNÝ - NĚKOLIKASTRANÍK - OBĚŽNÝ

Narozeno ^{11.} * 3. 1981

Začátečník

Vše, co je zde napsáno
jsem si někde, přečet, zaujalo mě to
a dávám na vědomí

Široké trampské veřejnosti. . .

PŘEKLEPY a CHYBY MUSÍTE PROMINOUT

P O Z O R - P O Z O R

Zalíbil-li se ti tento "pběžník" a jali-li
sběratel, přepiš toto vydání, OPIS pošli dál
a TEPRVE PAK SI ORIGINAL USCHOVEJ ! ! !

Stačí-li ti přečtení, předej pak OTU dál
spřízněným duším.

Nechte kolovat POUZE 30 DNU^o ode dne narození !!!

XXXXXXXXXXXX

redakce

Vozval se telefon a z něj jako udejnahané hlas - "Ahoj, háhá, voni kučí jeli napřed na ryby a já sem na tebe měl čekat na nádraží a já, to víš, náč mi do toho něco přišlo, tak to asi budeš muset ječt sama! No, to najdeš, vylezeš u Ručiček a pužeš po silnici dolu, pak podle potoka a tam už je náč najdeš. Tak se nezlob, ahoj." - No musím se přiznat, že sem velkou radost neměla, táhnout se gákem sem a hledat kluky po lese jak bludička, ale náč mi na jednou do nosu savoněl čerstvě chycenéj pstruh na másle, a tak za chvílku už sem hodila sbalenou usánu přes rameno, na usárnu kabát proti vodě a vyrazila.

Na nádraží sem pokoukávala, esli nejede někdo ze známejch, ale nic, jen náčá parta kludů, a když sem šla kolem, praštilo mě pře s uši: "Hele, holka a jede sama." To mě děsně povzbudilo a tak sem se začla tvářit důležitě, jako že sem holka a jedu sama. Kdy by mě tak vidě li v tom autobusu v Králováku, jak sem se nesměle ptala, esli sou vůbec ty Ručičky a potom, když sem vypadla na rozcestí a autobus vo frčel a já tam stála a čekala, že mě ty Ručičky ukážou kudy. Bětě bych mohla třeba skusit Náčý zaklínadlo a tak sem se třikrát poklonila k západu a semummlala - Hospopivo lezesles - a přitom sem se se zavřenejma vočima třikrát zatočila a duřala, že ne je votevřu, budu sedět u voňně s klukama a opát se pstruší pečinkou, nebo aspon voházet do paroha tý hospody u Vostrova. Ale když sem zamrkala do šera, byla pořád pře de mnou silnice, ta, ce nejvíc klesla a točila se jak rozvinutý laso. No co, budu po ní a uvidím. Já nevím, jak komu, ale mně připadá cesta, kterou neznám, hrozně dlouhá a hlavně nevím jestli se ke mně bude chovat slušně, protože cesta kterou znám, ta mi předem povídá: támhle bude zatáka doprava, támhle je ten vysokej modřín, co je na něm značka lesní správy, támhle zase můstek s kulčin. Ale cizí cesta mlčí jak přejetá, jen tak voběchrohne - jen se holka dobře koukej. Tak sem šla a koukala, div mi voči nevypadly. Cesta klesala porá

niž, z údolí, mi šel naproti vlhkej vzduch a zima - a ta k ani nevím, z čeho sem měla husí kůže, jestli z toho, anebo z toho, co mě tak lezavě začlo mrazit na zádech. Honem sem si začala vyměřovat, jako že sem sirotek z pas tvin, a že sem převlečená za kovboje, potloukám se po prérii, a že mě najmul starej fousatej dobytkař, kterej hnal stádo do Abilene, abych hlídala a náhradní koně, a když sem byla a že tam, kde jeho předák zjistí, že sem holka a dobytkař si mě, ubohýho siroteka, veme za vlnu stní, zjistila sem, že se údolí veteřelo, přemnou silnice lezla do kopce, dole potok a teď mi došlo, že vlnu stně nevím, jak po tom potoku, jestli nahoru, nebo dolů, jediné, že bych se zeptala někoho tečkovaného petruha, jestli neví, kterým směrem utíká, kdy že se tam někde ně kdo snaží vo jeho konec. Stála sem na můstku přes potok a teprv teď se mi v šimla, že napravo na louce je krásná, dřobet perníková chaloupka, a tak sem se k ní vydala, že se jako zeptám kudy kam. Vlezla sem do vrátek, ale nikdo nikdo, pomalu sem chaloupku vobcházela, když se najednou za mnou vozvalo zlověstný zavrčení a vzápětí hlas, kterej určitě patřil někomu, kdo si peče malý děti k večeři: "Copak tu hledáš, slečinko?" Mrazení v zádech zesílilo a už sem měla na jazyku - "já nic, to větříček," ale zavčas sem jazyk zarazila mezi zuby a pomalu se v otočila, protože když prej se člověk rychle hne, tak pes hned kouše a s lidma nemám v takovejch situacích zkušenosti.

Přede mnou stál vysokoj, suchej děda s šedivým plnovousem a že skoro do pasu. A když viděl, jak sem celá vyděšená, tak se t rochu uchechtnul a řekl: "Nic se neboj, von vás nekouše. A kam tak sama na noc?" Ale když že viděl, že pořád eště z leknutí lapám po dechu, zase se usmál: "Já jich nechtěl vyděsit, a le to věděj, tady je samota, noc na spa dnutí a potloukaj se tady různý kuligáni s takovejma divnejma rancema na zádech, tak musím dávat bacha."

Nevěděla sem, jestli si všim, že mám taky takovej divnej rancac na zádech, pusa se mi rozjela, že na mě měl bratranec čekat u autobusu a že sem asi přejela a že na mě teta čeká, že k nim jedu na

neděli a že se určitě zná se strejcem, že jezdí s trakterem a chodí hodně do hospedy, no jele mi te-
- hrůsa. Teď zase na mě koukal děda jak vyjevenej. "A kam že to vlastně chčeš, děvenko?" "No přeci do Vostrova," řekla sem tak, jako by už dávno měl věd, kam du, když mu tady vypodobnuju celý příbuzenstvo. Za mýho nepřetržitýho kecání mě doved zase k petek a máchnul rukou směrem do tmavýho tunelu z listí a stromů: "Tak tady se držej týdle cestičky a hlavně perád pedle peteka a nemážou zabloudit. A co takle bát se nebudou?" "Depak," řekla sem. "Banderovci no jsou a vlkodlakům už taky zuby vypadaly, žádná romantika, děde, tak snad dojdu celá. Dobrou noc a díkuju." Pohládila sem vlčáka, potřásla dědovi vysušnou prackou a von tam chvílku stál, koukal, jak se šinu, trochu na stranu, aby si moc nemoh prohlížet ten divnej ranec, co mi seděl na zádech jak velbloudí hrb. Zapadla sem do lese a v tom mloch, mloch, bláta, div mi netekle ušima. Rychle sem se vydrápla na strán, ale za chvíli sem vzdala boj s větvenou a pekorně se vrátila na blátivou cestu, která se trochu unoudřila a pekryla se trávou. Vzpomněla sem si, jak sem se před tím dědou rouhala a zšela sem se bát třikrát tolik, i benderovců i vlkodlaků i lesa i cesty, zkrátka všeho. Známý lidi mi dycky říkaj - "Prosím tě, jak můžeš vůbec jezdit na tramp, když se bojíš?" No, bojím se, no, ale každěj se bojí, možná, že každěj něčeho jinýho, někde ve flek, někde manželky, někde když je sám doma, no, a já se bojím vůbec a hlavně v lese. Ale bojím se hlavně lesa, kterej neznám a kterej nezná mě. To je jako s tou cestou, jenže s lesem se musí mluvit zase trochu jinak, protože ten si povídá lesácky a cesta zase cestácky. A když jeden ví, ve čem ten les vede řeč, tak se snaží mu říct - hele lese, nech mě tady, já si tady jen tak du, neposílej na mě žádný lesní muže ani vlkodlady, ani hejkaly a hlavně ne hajnýho s potěhem. Já vím, že tam někde, kam du vokrádaj kuci tvýho služebníka, kterej tu bublá mezi tvejma kořenama a vede mě k nim. Ale podívej se, lese, to je přece právo silnějšiho, né? No, já vím, že bys mě moh hodit na krček smrček a říct, to je právo silnějšiho, to mi neříkej, dyť ryby sou přeci

k tomu, aby chutnaly nejlíp na světě a já taky pře-
ce puđu jednou na nejdělsí vandr v truhle. Co říká
že du blbě, ne je, mástek, tak ti dík.
Strachala sem se přes mástek, proto že už byla tma,
ale chtěla sem rozsvítit baterku, aby se les eš-
t víc nenaštval, ale myslím, že to jen tak děljal, pro-
tože jinak by mi určitě na mástku nastražil nákou
větvičku, aby mi vydloubla voči. Když sem zase po-
lupkávala po cestě, viděla sem jasně, že mě les už
nic neudělá, že si mě jen zvědavě prohlíží a sem
tam, jak sem trochu vyběhla z cesty, mě něžně upo-
zornil větve, abych nesešla z tý pravý. Jako by
si říkal, přeci já, takovej mohutnej, steletej se
nebudu s takovou malou hlkou hášat. Tak sem se ve-
smělila a povídám - "Les, navíš, kde vlastně sem
já a kde kluci, jak eště dlouho puđu, než je najdu
jestli je vůbec najdu?" Jenom zahučel: "Jo, háka,
kde se vydá na cestu, ten se nemá vůbec ptát a jít
Sklopila sem uši a už jenom poslouchala, co mi pov-
dá. Další mástek, malej potáček, kterej tek přes
cestu a do kterýho sem vlezla i s botama, ale bylo
mi to fuk, hlavně abych šla pořád tak, jak si les
pobloukával. A najednou rozcestí, nízká tráva, tak
trošku malá paseka a už sem byla doma. Táhle přec-
vede vede cesta do Skrej, kterou přebíhá potok, na
který určitě musej bejt kluci. Už by se mi teda mě-
táhnout do nosu nejléhodnější vůně, ale i když sem
nečmuchávala jak kmetra liška a nic. Jenom ten les
jako by se mi nějak vychechtával. Hm. To si určitě
naprali břicha pstruhama a teď seděj v hospedě a t-
chudáky v tom břichu napájej. S pusou plnou slin
sem začala šlapat vestroveckou cestu, a když sem
vycházela z lesa na leuku, zahlídla sem proti vob-
zeru dvě temný postavy, který seděly u cesty hroz-
schlíple. Jako právě spadlý listí nebo vymáchaný
kočky, a mě začalo bejt jasny, že žádný ryby v tom
proudu nebyly.

/Marie Štěpánková/

18. pokračování

Tak jako je náš život rozdělen určitými významnými daty, ať již je to např. vstup do školy, matřita, svatba apod., i život Indiána probíhal podle tradičních zvyklostí, o nichž si dnes poříme. A hned na počátku připomeňme, že indiánská výchova spočívala ve vřídlném zacházení s dětmi, že chlapci ani děvčata nebyli ke svým povinnostem donucováni bitím, že se málokdy také mezi sebou prali, ačkoliv na druhé straně přešli v mládí takovou "školou" že obstáli potom i v životě.

Ještě než se dítě narodilo, připravila jeho budoucí babička /u préríjních kmenů/ kolíbku, kterou matka potom nosila na zádech do doby, než mohlo nevrozeně samo chodit. Činukové připevňovali k této kolíbce ještě jakousi stříšku, již dítěti podle svého zvyku zploštovali hlavu. Tato deformace neměla však, přestože se nám zdá nepochopitelná, vliv na zdraví.

Po narození dítě vykoukali v ledové vodě; Hopiové je posypali svěceným popelem nebo moukou. Ačkoliv měli Indiáni své děti velice rádi, byla úmrtnost novorozenětat velická - vzhledem k neznalostem základních hygienických návyků. Narodila-li se dvojčata, byl to důkaz působení zlých duchů a často je proto severozápadní Indiáni usmrcovali.

Jména dětí určovali spravidla prarodiče; zde jsou ovšem nutné říci, že v dospělosti přijímali Indiáni jméno nové, které buď odpovídalo našemu křestnímu jménu, anebo vyjadřovalo určitou vlastnost či schopnost. Užívání jmen se mezi kmeny různě; Maiduevé např. neznali jména vůbec a osoby, které oslovovali, popisovali pouze podle vzhledu. Pueblané nesměli nazvat svou ženu a tchyni skutečnými jmény. Kiewové vždy přijali nové jméno při smrti někoho z rodiny, Dakotové dávali i jména zcela opačného významu, než nositeli příslušel. Tak jméno náčelníka "Mladík strachující se svého koně" znamenalo ve skutečnosti "Mladík, z něhož mají koně strach". S tím měly největší potíže později

americké dřády, když se je snažily zachytit. Nejen že si Indiáni své názvy měnili, ale překlad velmi často nevystihl skutečný skrytý význam. Jámeo "Pácnoucí sedlo" nebylo hanlivé, ale naopak říkalo, že jeho nositel strávil mnohé dny v sedle na vělečné stezce.

x

Hry Indiánských dětí spočívaly v napodobování činnosti dospělých. Dívky si hrály s primitivními penenkami na "vigvam", chlapečci se učili střilet z luků, stopevat spod. Brzy však začala skutečná výchova /asi v 6 letech/, při níž hoši za dohledu dospělých se učili "lesní moudrosti", tj. lovu, rybolevu, přípravě nářadí, stavbě obydlí, zatímco děvčata získávala zkušenosti svých matek.

Skutečné hry hráli pouze dospělí. Sportovní utkání měla symbolický charakter - míč obvykle spodobňoval slunce nebo měsíc. Nejznámější je tzv. LAKROS /lacrosse/, hraný primitivními raketami, přičemž se kožené míče nikde nesměl dotknout rukou. K této hře mohlo nastoupit 8 - 100 hráčů na každé straně a hrály jí celé vesnice i kmeny.

Druhým typem her byly hry společenské. Uvedme KOČIČÍ KOLÍBKU, která se hrála na pleteném disku, jehož ornamenty znázorňovaly pavoučí síť a figurky bohy. MOKASÍNOVÁ HRA spočívala v urkývání míšku do jednoho ze čtyř mokesínů; její varianty byly značně rozšířené. Kalifornské kmeny si oblíbily hru s tyčinkami /původně se asi užívaly šípů/, přičemž jedna z nich byla odlišně zbarvena a protihráč jí měl určit.

/pokračování/

x

x

x

T U L Á C I /sint/

Vítr lomcuje s tuláky

Slzu po slze

s nich vytřepává duši

A oni se sebe

zapřením

nastaví tvář právě tomu větru

když se jich zeptáš

čí že ta slza je

NEDÁVNO VYŠLO

v "ODEONU"

" N A C E S T Ě "

od Jacka Kerouace, náklad 40 000 výtisků, š 30,- Kčs

....."Nelíbíš se mi, když jsem s nima."

"Hele, neboj, to je přece sranda. Žijem jen jednou a sranda musí být, přece."

"Ne, je to smutný a mně se to nelíbí."

Pak mě Marylou začala svádět; že prý se Dean s tebou vrátí ke Camille a že chce jít se mnou. "Pojed s náma zpátky do San Franciska. Zůstanem spolu, bude se ti to se mnou líbit, uvidíš?" Ale já věděl, že Dean Marylou miluje že to Marylou dělá jenom proto, aby Lucille žárlila, a tak jsem se cukal. Ale stejně mě ta sladounká blondýnka lákala. Když Lucille viděla, že k mě Marylou tlačí do kouta a hučí do mě a vynucuje si polibky, přijala Deanovo pozvání a šla s ním do auta, ale jen si tam povídali a popíjeli jižňanokou s smohonku, kterou jsem tam já nechal. Všechno se nějak samotávalo a hroutilo. Bylo mi jasné, že má láska s Lucillou už dlouho nepotrvá. Chtěla mě mít podle svého. Její muž byl přístavní dělník a choval se k ní hrozně.

Román NA CESTĚ je základním literárním dokladem tzv. beatnického hnutí, generační výpovědi příslušníka té skupiny mládeže v USA, která po svém reagovala na situaci v zemi koncem čtyřicátých a v pa desátých letech, kdy Amerika sice procházela stadiem vrcholné hospodářské stability, kdy se však již také začíná již projevovat vady a choroby tolik vychvalované americké civilizace a demokracie. Beatníci odmítli ideál "mladého úspěšného Američana" s jeho přímočarě nalinkovaným a pevným cílem a dali se cestou protestu, útěku od civilizačních vymožeností směrem k jakémsi modernímu primitivismu. Jistotu budoucnost ti nehrázovali s intenzivnějším prožitkem přítomnosti. Tím jsou poznamenány i cesty hrdiny románu po USA, tvořící dějevou kostru knihy.....

Slyšel jsem, ujistil jsem, inzerce, různé . . .

- 14.3. lze slyšet v rádiu na stanici Vltava ve 13.35 hod pořad "Portréty ze starého elba country Unikátní zvukové snímky z 20 let. - I. část.
- Kiki Rivola shání skleničky od dětských přesnídáv
- Datel mění zaměstnání i bydliš tě, více bude znán příště.
- Houla už se vrátil z války....
- 13. června 1981 se koná JISTEBNICE 81, přehlídka písní které lze slyšet v lesích, u vody a vůbec všude pod širou oblohou....
- Wa bi Rivola je často v lihu
- DATEL shání zájemce o provozování poetického diva élka....
- Čára čeká Čarátko....
- V Melodii č. 2 je článek o MINNESENGŘÍCH. Spolupracuje s nima kpt. KID.....
- LIMONÁDOVÝ JOE shání poštovní známky všeho druhu i celé obálky se známkami, na stáří nehledě....
- CIMBURA se šenit nebude.....
- co si čeká SHORFY....????
- LIMONÁDOVÝ JOE sve na Bludný kořen, 4-5.4.1981. sraz těch co si chtějí protáhnout kosti cestou necestou je na žel. zastávce Písek-zastávka traž 2 v 6.55 hod v sobotu ráno. Půjde se přes Písecké hory.

PŘÍSPĚVKY, INZERÁTY, ZPRÁVY a různé
přijímá:

REDAKCE - Limonádový Joe

Josef Medlín - Vlastislavova 565/13 Praha 4,
NUSLE - 140 00

Napište mi kam dál po přečtení dáváte OTU ...!!!!

vypráví o vyhlášení olympiády v roce 1952

Cena nevyčísitelná
PATISK DOKÁZAN ! ! !
HMS
Nerozšiřuje PMS